

Mødet genoptaget kl. 13.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophevelse af revisionsbestemmelser vedrørende lov om euforiserende stoffer og borgerlig straffelovs § 191.

(Lovforslaget (nr. 87) findes i tillæg A, sp. 1617, fremsættelsen i tidenden sp. 1677).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Formanden: Jeg skal fastsætte en taletid på indtil det dobbelte af det normale, det vil sige indtil 20 minutter, i første omgang.

Tastesen: Vi har i de sidste par dage oplevet, hvorledes en demokratisk beslutningsproces har kunnet fungere hurtigt. Jeg tænker på lånet af de 50 mill. kr. til B & W. I en krisesituation som den, der var opstået, kunne der træffes meget hurtige beslutninger. Derimod, når det gælder samfundets indsats mod narkotikamisbruget, har beslutningsprocessen været usædvanlig langsom. Det var den 21. januar 1969, altså for næsten 2 år siden, at statsministeren udtalte her i tinget — Folketingstidende 1968-69, forhandlingerne, sp. 2908 —:

„Det er regeringens håb, at man ved en energisk indsats efter de retningslinjer, som er trukket op i det foreliggende materiale, kan hindre, at vi i Danmark får et narkotikamisbrug blandt unge af samme store dimensioner, som man kender det i en række andre lande.“

De retningslinjer, som statsministeren her henviser til, er indeholdt i den redegørelse om foranstaltninger mod ungdomsnarkomanien, som blev afgivet af indenrigsministeren, justitsministeren, socialministeren, undervisningsministeren og udenrigsministeren i januar 1969. De gik bl. a. ud på, at der skulle bruges op imod 50 mill. kr. til etableringsudgifter i forbindelse med forebyggende indsats og behandling af stofmis-

brugere. I redegørelsen var angivet, at pengene skulle stilles til rådighed over de følgende to finansår.

Men hvor langt er vi så kommet med de gode forslag fra 1969? Kun de mindre udgiftkrævende foranstaltninger er gennemført. Man har bl. a. ansat en konsulent under undervisningsministeriet, hr. Peter Schiøler, som har gjort en fortjenstfuld indsats. Jeg finder det meningsløst, at det skal tage så lang tid at få gennemført foranstaltningerne imod narkotikamisbrug. Først i dag, hvor stofmisbruget i forhold til for 2 år siden er mindst fordoblet, er man blevet klar til at acceptere nødvendigheden af en omgående indsats.

Vi har i de forløbne par år haft et par mellemspilssituationer. Der kunne sættes spørgsmålstegn ved, om man virkelig var indstillet på en forebyggende indsats og en hjælp til de unge, der er blevet ræmt af narkotikamisbruget. Jeg tænker på kontaktudvalgets forslag om en række akutte foranstaltninger mod ungdomsnarkomanien i juli 1969. Selv om der her var tale om absolut akutte foranstaltninger og samlede etableringsomkostninger på mindre end 8 mill. kr., valgte regeringen fremfor at søge bevilling i finansudvalget at henstille til de berørte ministerier, at de skaffede pengene ved at spare på budgetterne på anden måde. Denne indstilling forsinkede igangsættelsen af disse foranstaltninger temmelig lang tid, for der blev ikke meget sparet på de budgetter, som man henstillede til ministerierne at de skulle spare på.

En anden situation opstod noget senere, i oktober 1969, da finansminister Poul Møller i sin manglende forståelse for årsagerne til stofmisbrugssituationen kaldte narkomanerne for nogle skvadderhoveder, der selv havde sat sig uden for samfundet. Med en sådan udtalelse var ministeren med til at grave generationskløften dybere, og det er jo ikke netop det, vi har brug for, tværtimod.

Narkotikaproblemet er en udfordring til alle os i det etablerede samfund. Det, det